

Beretningen om Ruth og Naomi er et vidunderligt billede på det forhold, der bør være, mellem Kirken og Israel.

A. Udfordringen

Når vi ser på denne beretning er det min intention at udfordre hedningekristne til at blive en Ruth for Naomi - og til at forpligte os selv overfor den ubrydelige kærlighedspagt, der er med Israels folk.

B. Den historiske sammenhæng

Beretningen foregår i dommertiden. Bibelen fortæller at det er en tid, hvor *”Enhver gjorde, hvad han fandt for godt.”* (Dom. 21,25)

Ruth 1,1-17

Ruths vanskelige beslutning om at forlade sine hedenske rødder i Moab og knytte sig til Israel endte med at blive hendes bedste beslutning nogensinde. Ruth blev langt om længe gift med Boaz, en fremgangsrig jødisk landmand. Og så blev Ruth, der ikke tidligere havde født børn, mor, ikke bare til en søn, men gennem sønnen blev denne hedningekvinde oldemor til Kong David og en nøgleperson i Messias' egen slægtstavle – han, som en dag skulle fødes i samme by - Betlehem.

C. Paralleller

1. Naomi og det jødiske folk

Ligesom Naomi havde det jødiske folk også været i en form for Moab-eksil. Israel havde som land de senere ti-år været et sted med hungersnød.

2. Orpa's relation til Naomi: Et billede på den måde mange kristne kirker ofte har relateret til jøderne

Orpa var, ligesom Ruth, også en hedning der havde giftet sig med en jøde. I modsætning til sin svigerinde Ruth besluttede hun at blive i sit hedenske Moab og svigte sin jødiske svigermor, da hun havde allermost brug for hende.

Orpa er et billede på størsteparten af den hedningekristne del af Kirken, der ikke har forstået og værdsat det ubrydelige bånd mellem Kirken og Israel. I stedet for at identificere sig med jøderne har Orpa-Kirken vendt ryggen til Israel og opretholdt en religiøs praksis, der er afskåret fra sine jødiske rødder.

Orpa havde først intentioner om at gå med Naomi – se Ruth 1, vers 10.

Men det ender med at Orpa-Kirken beslutter at forlade Naomi og klare sig selv. Det meste af Kirken er, ligesom Orpa, mere til tale end handling. Selv om Kirken kan takke jøderne for selve frelsen (Johs. 4:22), sker det alt for ofte at den svigter de samme jøder, når de har brug for hjælp.

3. Historien om Orpa-Kirken og jøderne

I begyndelsen havde Kirken, ligesom den velmenende Orpa, et ønske om at holde sig til jøderne. I Kirkens start tilbad og arbejdede både hedningekristne og messianske jøder side om side. De overholdt de jødiske højtider og havde ingen intentioner om nogensinde at afskære sig fra den livgivende saft fra Israels oliventræ (Rom. 11,17). Men som Orpa, der i sidste ende valgte at svigte Naomi og gå sine egne veje, har størstedelen af den hedningekristne Kirke gjort det samme.

Indenfor en generation efter korsfæstelsen havde den romerske hær endevendt hele Jerusalem og fuldstændig udsløttet templet og, i sidste ende, det meste af den oprindelige jødiske kultur i Israel. Ligesom Naomi i Moab befandt jøderne sig i fremmede lande.

I løbet af få hundrede år ignorerede størstedelen af Kirken betydningen af det jødiske folk.

Der dukkede også en del kristne teologer op, som så jødernes involvering i samarbejde med romerne omkring Jesu korsfæstelse og den efterfølgende ødelæggelse af templet i Jerusalem som et tegn på, at Gud var færdig med Israel. Gud havde forkastet Israel en gang for alle. Gud ville nu danne sig et nyt, udvalgt folk. Kirken var blevet Guds nye Israel.

Antisemitisme blev retfærdiggjort – alt sammen i teologiens gode navn. Johannes Chrystostomos, en kristen teolog som levede i det fjerde århundrede, sagde dette om jøderne i en af sine prædikener: "[De er] ... mordere, ødelæggere, mænd, der er besat af det onde ... De ved kun af en ting: at tilfredsstille deres mave, drikke sig fulde, dræbe og lemlæste hinanden .." Tænk sig at denne Johannes Chrystostomos nu kaldes helgen!

Seks århundreder senere åbenbares et endnu mere grusomt had mod jøder af såkaldte kristne. Korsfarerne huskes ofte for deres ridderlighed, tro og nidkærhed. Men i virkeligheden var mange af korsfarerne grusomme mænd der inderligt hadede jøderne. Som straf for jødernes rolle i mordet på Jesus, hævnede korsfarerne sig på de jøder, der boede i Det Hellige Land. I år 1.000 da korsfarerne kom til Det Hellige Land, boede der 300.000 jøder. Mindre end 200 år senere da korsfarerne forlod scenen, var der under 1.000 jødiske familier tilbage.

Antisemitismen er også åbenlys i de protestantiske reformationsskrifter. Martin Luther havde i starten sympati for jøderne, og forventede at de gladelig ville tage imod hans nyfundne evangelium om retfærdiggørelse ved tro. Men da de ikke accepterede hans budskab, blev han meget forbitret mod det jødiske folk. Som en konsekvens blev Luther lige så streng som den romerske kirke i sin foragt for jøderne. Han krævede en udvisning af jøderne fra Tyskland og ødelæggelse af deres synagoger og bøger.

Det kan derfor ikke komme som en overraskelse, at da nazisterne kom til magten i Tyskland, brugte de skrifter af teologer som bl.a. Luther til at retfærdiggøre deres politik. Resultatet var Holocaust, hvor 6 millioner jøder blev udryddet. Desværre så størstedelen af Kirken uvirksomme til, uvillige til at række jøderne en hånd.

Paulus skriver i Rom. 11,11 "*... Men ved deres fald kom frelsen til hedningerne for at ægge dem [jøderne] til misundelse*". Virkeligheden er dog, at jøderne ikke misunder os vor religion.

Vil vi være som Orpa og vende ryggen til jøderne, når de har behov for hjælp? Eller vil vi være som Ruth og holde os til Israel, altid klar til at støtte og opmuntre, især når Gud bringer dem tilbage til deres hjemland, og i sidste ende, til deres Gud?

4. Ruth – et billede på hvordan den hedningekristne del af Kirken bør forholde sig til Israel

Lad os nu i modsætning til Orpa kigge på Ruth og finde ud af, hvordan Kirken bør blive mere og mere som hende i dens forhold til det jødiske folk.

a. at være som Ruth indebærer at elske det jødiske folk betingelsesløst

Ruth 1:8, 14-16

»Du må ikke tvinge mig ...« står i nogle oversættelser med en fodnote: "Vær ikke imod mig..". Naomi var til at begynde med ikke særlig åben overfor Ruths ide om at følge med hende tilbage til Israel. Men Ruth var alligevel besluttet på at komme med. Ruths kærlighed til Naomi blev ikke stoppet af hendes afvisning. Hun ville følge Naomi gennem tykt og tyndt uanset om hun var ønsket eller ej.

Vers 14: "*.. men Ruth klyngede sig til hende [Naomi].*" Det er interessant at læse profetien om at hedningerne skal klynge sig til jøderne i de sidste dage Es. 14:1-2

Vers 16: når vi regner Israels Gud for vores Gud, må vi også regne Hans folk for vores folk – selv om de i begyndelsen hellere vil have at vi ikke knytter os for tæt til dem. At droppe Guds udvalgte folk Israel er at droppe et folk, som Han elsker med en *evig* kærlighed.

Hvilken kristen, som er kaldet til at tilpasse sig Guds karakter, kan tillade sig at elske dem med en betinget kærlighed, når Han elsker dem betingelsesløst ifølge en evig pagt (Jer. 31:3)?

Er du parat til at holde fast ved Israel når Israel har mest brug for det? Eller vil du gå din vej, når Israel fordømmes universelt af alle nationer?

Nogle definerer en sand ven som den første, der kommer ind, når hele verden går ud. Jeg håber, du vil være sådan en ven.

Tre gange insisterede Naomi på at Ruth skulle vende tilbage til Moab (vers 11, 12 og 15). Ruth mente det alvorligt med sin kærlighed til Naomi. Hendes kærlighed var som Guds kærlighed til Israel – en ubrydelig kærlighedspagt. Vores kærlighed til Israel som kristne bør ikke være en betinget kærlighed.

Vi har brug for Guds kærlighed til Israel - hvilket er en *betingelsesløs* kærlighed til Hans folk Israel. I Sl. 89:30-34 kan vi læse hvilken type af kærlighed, det er. Her refererer Gud til hans pagt med Davids efterkommere – det jødiske folk.

Sand kærlighed er den kærlighed, som Gud elsker med - betingelsesløs kærlighed.

I Rom. 11,28 afsløres, hvilke type af kærlighed, der kræves af kristne til jøder. Paulus forstod, hvilke vanskeligheder de kristne havde med at elske jøderne. Rent historisk er der meget få jøder, der har taget imod evangeliets budskab, og ofte er det blevet mødt med voldelig modstand.

Sand kærlighed fortsætter med at elske, selv når den elskede afviser hånligt. For den kærlighed, Gud overøser vore hjerter med, er en kærlighed der intet kræver til gengæld.

b. at være en Ruth betyder at være villig til at stå sammen med jøderne selv når det koster ofre

Ruth 1,11-13 og 16

I vers 9 har Naomi bedt Herren om at give hver af dem trygge kår med en ny mand. Dette blev et nøgle anliggende i denne bog. Et ægteskab var lig med sikkerhed for kvinden. I det gamle Mellemøsten var en kvinde uden en mand i en alvorlig situation pga. mangel på sikkerhed. Og enker var særligt trængte; Naomi refererede til den levitiske tradition i Israel hvor en bror var ansvarlig for at gifte sig med sin afdøde brors hustru for at hun kunne føde en søn og derved bevare broderens navn og arv (se 5. Mos. 25,5-10). Naomi understregede at dette ikke var muligt i deres tilfælde, for hun havde ikke flere sønner.

Ruth vidste, at ved at gå med Naomi, opgav hun samtidig muligheden for igen at gifte sig i Moab. De færreste jøder i Israel ville nogensinde overveje at gifte sig med en hedensk kvinde.

Ruth 1,16. Hvor mange af os ville have risikeret at havne sammen med jøderne i gaskamrene for at skjule dem for 50 år siden? Vil vi virkelig være klar til at gå med jøderne i deres største trængselstid? Hvis vi har Ruths hjerte, vil vi.

De, som forpligter sig overfor Israel, er en lille del af det, som Esajas profeterede om (Es. 14,1-2). Hvor mange af os er klar til at ofre os i tjeneste ved at støtte og holde det jødiske folk oppe?

5. Ruth velsignelsen.

Et hvilket som helst offer vi giver for Israels skyld bliver mere end opvejet af den velsignelse, vi modtager til gengæld. Ruth ofrede meget, men blev rigeligt belønnet for sin ydmyge tjeneste for Naomi (Ordsp. 15,33).

Efter mange års ufrugtbarhed fik hun en søn (Ruth 4,16-17).

Vi ved, at fra Obeds lænder skal Messias fødes. Her tror jeg, at vi ser en forsmag på den dag, da Naomi (Israel) endelig vil favne Messias.

Guds ord siger, at én dag vil det jødiske folk modtage Messias og Hans tilgivelse (Rom. 11,26-27).

På samme måde som Ruth har vi som Kirke en central rolle at spille i forhold til Naomis (det jødiske folks) frelse og forløsning. Men det kræver mere end smukke ord og kindkys – selv mere end at forkynde evangeliet. Det betyder villighed til at elske jøderne betingelsesløst. Og det vil sige at demonstrere en opofrende kærlighed.

D. Skriftmæssige løfter, der aldrig er blevet ophævet

- 3. Mos. 25,23 – Landet er Herrens land og Han har retten til at tildele eller skille sig af med det. *"Der må ikke sælges land uigenkaldeligt, for landet er mit."*
- 5. Mos. 32:43 - *"Glæd jer, I folkeslag [alle folkeslag], sammen med hans folk [Israel], for Herren vil hævne sine tjeneres blod. Han vil straffe fjenden og skaffe soning for sit folks land."*
- 2. Krøn. 7:20 – Gud siger, at hvis folket svigter Mig - *"så vil jeg rykke jer op af min jord, som jeg har givet jer..."*
- Salme 85,2-3 *"Du var nådig mod dit land, Herre, og vendte Jakobs skæbne. Du tilgav dit folks skyld og skjulte alle dets synder. Sela"*
- Es. 8,8 Landet tilhører Fader Gud og det er Messias' land "... Dens udbredte vinger skal fylde hele dit land, Immanuel."
- Jer. 2:7 Herren fortæller folket, hvorfor der er tab og ødelæggelse af Jerusalem *"Jeg førte jer ind i frugthaven ... Men da I kom ind i mit land, gjorde I det urent, I gjorde min arvelod afskyelig."*
- Ez. 38,16 – Gud taler til folket i endetiden som rejser sig imod Israel. Gud taler om en konfrontation, der vil finde sted i Hans land. *"Som en sky skal du trække op imod mit folk Israel Da fører jeg dig, Gog, imod mit land, for at folkene skal kende mig, når jeg viser min hellighed på dig for øjnene af dem."*
- Joel 1,6, 2,18, 4,2 – Tre gange i denne bog refereres der til landet som tilhørende Herren. *"Et folk er draget op imod mit land (1:6) .. Da brænder Herren af nidkærhed for sit land (2:18) ... samler jeg alle folkeslagene og fører dem ned i Joshafats dal. Dér vil jeg holde rettergang med dem om mit folk og min ejendom, Israel, som de spredte blandt folkene. De delte mit land imellem sig (4:2)"*
- Hos. 9,3 – dette refererer til adspredelsen af Israel *"De skal ikke blive boende i Herrens land; Efraim skal tilbage til Egypten, i Assyrien skal de spise uren føde."*
- Zak. 9,16 – *"Herren deres Gud vil frelse dem på den dag, de er hans hjord, hans folk, ja, de er funklende juveler i hans land."*

Når vi taler om Israel har vi med følgende at gøre: 1) et jordområde som Gud har udtalt erklæringer om 2) Guds folk, som Han har givet landområdet. Det er en stor sag for alle tings skaber og det er ikke til forhandling. **De enestående ting, som Gud har sagt om Israel, er aldrig blevet ophævet.**

- Landet tilhører ikke bare Gud, men Gud har også overdraget landet til Abraham og hans efterkommere gennem Isak for altid (1. Mos. 17,7-8).
- *"I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig... men min troskab mod dig røkket ikke, og min fredspagt vakler ikke, siger Herren..."* (Es. 54,8-10)
- Manglen på styring af Israel på grund af synd og opløsning har ikke ændret Guds erklærede forpligtelse til at skaffe dem det for evigt (læs Ez. 37,1-28)

E. Konklusion – handlepunkter

1. Bed for Jerusalems fred
2. Søg ind til din tros jødiske rødder og søg at forstå dem
3. Udtryk solidaritet med Israel og det jødiske folk
4. Tag på bønnerejse til Israel

Prædiken noterne er blevet samlet fra en bred vifte af kilder inkl. tidligere udgivet undervisning fra pastor Wayne Hildsen & Dr. Jack Hayford. En særlig tak til dem for at dele disse indsigter med os!